

Пут у средиште себе – Јелена Трајановски Станковић

ТРАЖИМ РЕЧ

Тражим реч по бескрају ноћи.
Реч од црвених опека неког зида.
Копам по некој чудној самоћи
На раскршћу сна и гримизног стида.

Тражим реч у паучини зоре.
Реч од оних финих, шарених витража.
И дубим своје тугалице боре
Да буду лепе попут Ермитажа.

Тражим реч у подневној тишини.
Реч од пуног дрвета каквих врата.
Као сен сам у смешној пелерини
Пришивена за ехо већ одбеглог јата.

Тражим реч у лакој тескоби сутона.
Реч од првог љубичастог цвећа у дворишту.
Једна круна у мени без царства и трона
Чека прамен сунца на гаравом попришту.

МИНУТ ЋУТАЊА ЗА СВЕТ

Звезде броде небом
Кд милиони свећа
За свет
Који стомаке је напунио

Божанственим хлебом
И стопе одредио
Латицама цвећа,
Ох, овај наш
Прелеп и клет.

И земљу прожима тај
Минут ћутања
За свет
Који беше дом
И обећани рај
И даде нам зидове
И даде нам лутања.
Ох, овај наш
Прелеп и клет.

БОЛ

Бол као анестезија света.
Бол као успаванка.
Бол као игра понављања.
Затим, бол као чипкаста сета,
Бол као цваст изданка.
Бол као оружје кајања.

Бол као раскршће свемира
И бол као стара приповест
И као она несретна рима.
Бол као ружа у венцу немира,
Бол као мисао, реч и гест
И кô рука спаса пружена свима.

ПУТ У СРЕДИШТЕ СЕБЕ

Спавала сам. Мора да јесам.
У непутоном телу
Под сафирним небом
И снила сам санак несан...
Ходила сам у одори
Од љиљана и јоргована
Док у оку дремље плесан...
Певала сам старе песме
Од душе заборављене
И усуд ми беше бесан...
Па се склупчах у утроби
Свога сопственога бића
Јер ми живот бежи тесан...
Спавала сам. Мора да јесам.

КАКО КОМЕ

Сунце на једној страни света
Чешће зубе показује
И ноћ на самом северу
Бездушно мрка царује
И виноград негде при обали
Лепшу ноту песми казује
И плодове земљица у нигдини
Сласне вредном човеку дарује.
И погача веће парче допадне
Неком кад се о празнику ломе.
Како коме.